

Sygn. akt **I ACa 966/18**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 listopada 2019 r.

Sąd Apelacyjny w (...) I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Mikołaj Tomaszewski

Sędziowie: Mariola Głowacka (spr.)

Maciej Rozpędowski

Protokolant: protokolant Halszka Mróz

po rozpoznaniu w dniu 22 października 2019 r. w (...)

na rozprawie

sprawy z powództwa **(...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością (...) (...) z siedzibą w N.**

przeciwko **Województwu (...)**

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w (...)

z dnia 22 czerwca 2018 r., sygn. akt I C 1012/17

1. oddala apelację,

2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 8.100 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Mariola Głowacka Mikołaj Tomaszewski Maciej Rozpędowski

Sygn. akt I ACa 966/18

UZASADNIENIE

Powódka (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością (...) w N. pozwem skierowanym przeciwko Województwu (...) dochodzi zasądzenia na jej rzecz od pozwanego kwoty 461.286 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 6 kwietnia 2017r. do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Kwotę dochodzoną pozwem stanowi niewypłacone powódce dofinansowanie ze środków Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego na realizację projektu pt. „Wzrost konkurencyjności firmy (...) poprzez wdrożenie innowacyjnych technologii produkcji form do termoforowania, oprogramowania i wyników prac B + R w zakładzie produkcyjnym w N.” określone w umowie z dnia 29 września 2016r.

Pozwany Województwo (...) w odpowiedzi na pozew z dnia 19 lipca 2017r. wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy w (...) wyrokiem z dnia 22 czerwca 2018r. oddalił powództwo, kosztami postępowania obciążył powódkę w całości i zasądził od powódki na rzecz pozwanego kwotę 10.817 zł.

Sąd pierwszej instancji ustalił, że w dniu 29 września 2016r. strony zawarły umowę o dofinansowanie unijne projektu pt. „Wzrost konkurencyjności firmy (...) poprzez wdrożenie innowacyjnych technologii produkcji form do termoforowania, oprogramowania i wyników prac B + R w zakładzie produkcyjnym w N.". Umowa miała zostać sfinansowana ze środków Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, pozwany występował w niej jako Instytucja Zarządzająca (...) Programem Operacyjnym na lata 2014-2020. Umowę zawarto w ramach O. Priorytetowej 1 „Innowacja i konkurencyjna gospodarka” Działania 1.5 „Wzmocnienie konkurencyjności przedsiębiorstw”, Poddziałania 1.5.2. „Wzmocnienie konkurencyjności kluczowych obszarów gospodarki regionu”. W § 1 umowy zawarto tzw. słowniczek pojęć użytych w umowie wskazując m. in w punkcie 34, że przez „zmianę statusu” należy rozumieć wszelkie zdarzenia dotyczące beneficjenta odnoszące się i wpływające na jego strukturę prawno-organizacyjną w tym w szczególności na łączenie, podział, przekształcenie, uzyskanie lub utratę osobowości prawnej, zmianę udziałowców, akcjonariuszy lub wspólników, umorzenie udziałów lub akcji, przeniesienie własności przedsiębiorstwa lub jego składników w całości lub części. W § 2 umowy wskazano, że obowiązkiem powódki jest realizacja projektu, zaś obowiązkiem pozwanego wypłata dotacji unijnej w wysokości 461.286 zł. W § 3 ust. 3 umowy zapisano, że okres obowiązywania umowy trwa od jej podpisania do wykonania przez obie strony wszystkich obowiązków z niej wynikających w tym obowiązków wynikających z zasady trwałości projektu. Zasady trwałości projektu zawarto w § 5 umowy w którym wskazano, że beneficjent jest zobowiązany do zachowania trwałości projektu, zgodnie z art. 71 ust. 1 Rozporządzenia 1303/2013, w okresie 3 lat od dokonania płatności końcowej (ust. 2). Sprecyzowano ponadto, że naruszenie zasady trwałości projektu następuje w sytuacji wystąpienia w okresie trwałości co najmniej jednej z poniższych przyczyn:

- zaprzestania działalności produkcyjnej lub przeniesienia jej poza obszar objęty programem,
- wystąpienia zmiany własności elementu współfinansowanej infrastruktury,
- wystąpienia istotnej zmiany wpływającej na charakter projektu, jego cele lub warunki realizacji, która mogłaby doprowadzić do naruszenia jego pierwotnych celów w szczególności nieosiągnięcia lub zaprzestania utrzymywania wskaźników produktu na deklarowanym poziomie.

Postanowienia umowy zawarte w § 4 określały zobowiązania beneficjenta wskazując, że prawa i obowiązki z umowy nie mogą być przenoszone na osoby trzecie przez okres 3 lat od dokonania płatności końcowej (ust. 2). Nadto wskazano, że beneficjent ma obowiązek powiadomić o zmianie statusu Instytucję Zarządzającą oraz, że zmiana ta wymaga uprzedniej pisemnej akceptacji (...) (...) (ust. 3). Beneficjent jest zobowiązany do przestrzegania przepisów prawa krajowego i wspólnotowego (ust. 6 pkt 2) oraz że obowiązki beneficjenta dotyczące realizacji umowy wynikają z przepisów prawa powszechnie obowiązującego, treści umowy, wytycznych, wniosku o dofinansowanie oraz regulaminu konkursu (ust. 16). W § 19 umowy wskazano, że pozwany może ją rozwiązać bez wypowiedzenia m. in w przypadku, gdy w okresie od podpisania umowy do zakończenia okresu trwałości projektu beneficjent dokonał przeniesienia praw i obowiązków wynikających z umowy na rzecz osób trzecich w sposób sprzeczny z umową w tym dokonał zmiany statusu bez wymaganej akceptacji pozwanego (§ 19 ust. 1 pkt 18). Jako inną przyczynę rozwiązania umowy bez wypowiedzenia wskazano ponadto niezrealizowanie projektu zgodnie z przepisami prawa wspólnotowego i krajowego, zasadami programu, regulaminem konkursu, wnioskiem o dofinansowanie lub umową (§ 19 ust. 1 pkt 22). Regulamin konkursu wskazywał, że podmioty uprawnione do ubiegania się o wsparcie ze środków unijnych zostały wymienione w uszczegółowieniu (...) 2014+, pkt 2.1.5. Działania 1.5 pkt 7 Typ Beneficjenta. Zgodnie z tymi zapisami podmiotem uprawnionym do ubiegania się o dotację są mikro, małe i średnie przedsiębiorstwa spełniające warunki

określone w załączniku nr 1 Rozporządzenia Komisji (UE) nr (...) z dnia 17 czerwca 2014r. uznające niektóre rodzaje pomocy za zgodne z rynkiem wewnętrznym w zastosowaniu art. 107 i 108 Traktatu (cz. III A Regulaminu).

Sąd pierwszej instancji ustalił, że powódka miała status małego przedsiębiorcy w chwili złożenia wniosku o dofinansowanie, jak również w czasie realizacji projektu oraz w momencie podpisania umowy. Powódka zrealizowała projekt objęty umową przed podpisaniem kontraktu tj. przed dniem 29 września 2016r. W chwili zawarcia umowy współnikami tworzącymi (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością byli P. F. (wkład 167.000 zł), R. F. (wkład 167.000 zł) oraz (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością (wkład 4.000 zł). Właścicielami udziałów w (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością byli P. F. i R. F.. Powódka pismem z dnia 6 grudnia 2016r. poinformowała pozwanego, że zmianie uległa wysokość wniesionych wkładów w ten sposób, że komandytariusze mają aktualnie wkłady po 2.000 zł, zaś komplementariusz - 336.000 zł. Wskazała również na zamiar dokonania przez komplementariusza transakcji, która może mieć charakter zmiany statutu beneficjenta. Wyjaśniła, że komplementariusz planuje sprzedać swoje udziały (100%) (...) Spółce Akcyjnej, która jest notowana na Giełdzie Papierów Wartościowych i jest dużym przedsiębiorcą. Powódka wskazała, że w efekcie sprzedaży nie dojdzie do zmian w formie Spółki ani w jej reprezentacji, jednakże stanie się ona – tak jak jej nowy komplementariusz – dużym przedsiębiorcą. Powódka zaznaczyła, że przyznanie dofinansowania nie wpłynęło na decyzję o sprzedaży, bowiem transakcja ta wynika wyłącznie z dążenia do podniesienia konkurencyjności Spółki. Nadto zawnioskowała o wyrażenie zgody na planowaną zmianę statusu. Pozwany w odpowiedzi zawartej w piśmie z dnia 26 stycznia 2017r. wskazał, że przyjmuje do wiadomości zmiany w wysokości wkładów i sum komandytowych. Jednocześnie wyjaśnił, że dofinansowanie unijne, którego powódka jest beneficjentem, jest adresowane wyłącznie do małych i średnich przedsiębiorstw. Zaznaczył, że celem tego dofinansowania jest umożliwienie małym i średnim przedsiębiorcom dostępu do kapitału i podniesienie ich konkurencyjności, która – ze względu na ich rozmiar i słabszą pozycję rynkową – jest mniejsza niż w przypadku dużych przedsiębiorstw. Pozwany wskazał, że posiadanie statutu małego lub średniego przedsiębiorcy jest warunkiem uzyskania dofinansowania, wobec czego nie akceptuje on planowanej przez powódkę zmiany polegającej na sprzedaży udziałów komplementariusza. W dniu 13 stycznia 2017r. (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością sprzedała wszystkie swoje udziały (...) Spółce Akcyjnej, która ma status dużego przedsiębiorcy i jest notowana na Giełdzie Papierów Wartościowych. Sprzedaż udziałów (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością nie wpłynęła na formę prawną powódki, która pozostała spółką komandytową składającą się z tych samych współników: komandytariuszy w osobach P. F. i R. F. oraz komplementariusza – (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością. Wskutek sprzedaży udziałów w Spółce (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością (...) Spółce Akcyjnej powódka uzyskał status dużego przedsiębiorcy.

Sąd pierwszej instancji ustalił, że powódka pismem z dnia 27 stycznia 2017r. w odpowiedzi na pismo pozwanego z dnia 26 stycznia 2017r. poinformowała o dokonanej w dniu 13 stycznia 2017r. sprzedaży udziałów (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością na rzecz (...) Spółki Akcyjnej. Powódka zaznaczyła, że zmiana nie wpłynęła na status prawny beneficjenta (nie spowodowała zmian formy prawnej), jednakże wpłynęła na zmianę wielkości przedsiębiorstwa czyniąc powódkę dużym przedsiębiorcą. Spółka zażądała wskazania na piśmie norm prawnych z których wynikałby zakaz zmiany statutu przedsiębiorstwa w okresie realizacji umowy. Pozwany w piśmie z dnia 15 marca 2017r. oświadczył powódce, że umowa ulega rozwiązaniu bez wypowiedzenia. Województwo (...) wskazało, że beneficjent naruszył obowiązki wynikające z umowy stron, gdyż nie uzyskał akceptacji na zmianę statusu wymaganej przez § 4 ust. 3 umowy. Nadto pozwany powołał się na § 19 ust. 1 pkt 18 zgodnie z którym Instytucja Zarządzająca może rozwiązać umowę bez wypowiedzenia, jeśli beneficjent w okresie od podpisania umowy do zakończenia okresu trwałości dokona przeniesienia praw i obowiązków z umowy na osobę trzecią w tym dokona zmiany statusu prawnego bez wymaganej akceptacji Instytucji Zarządzającej. Pozwany wskazał ponadto, że powódka naruszyła również Regulamin konkursu będący załącznikiem do umowy stron w którym wskazano, że program dotacji adresowany jest wyłącznie do mikro, małych i średnich przedsiębiorstw przy czym wymóg ten obowiązuje nie tylko w chwili podpisania umowy, ale i przez cały okres trwałości projektu. Instytucja Zarządzająca wyjaśniła, że w związku z powyższym rozwiązuje umowę na podstawie § 19 ust. 1 pkt 22 umowy. Pomimo otrzymania pisma zawiadamiającego o rozwiązaniu umowy bez wypowiedzenia powódka złożyła wniosek o płatność w dniu 5 kwietnia 2017r. Pozwany pismem z dnia 10 kwietnia 2017r. poinformował powódkę, że wobec rozwiązania umowy wniosek o płatność został

wycofany. W piśmie z dnia 23 czerwca 2017r. pozwany poinformował powódkę, że beneficjent błędnie uznał, iż skoro sprzedaż udziałów komplementariusza nastąpiła po zakończeniu realizacji projektu, to nie ma ona znaczenia dla realizacji umowy stron z dnia 29 września 2016r. Województwo (...) podkreśliło, że okres trwałości projektu zgodnie z umową oraz art. 71 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr (...) z dnia 17 grudnia 2013r. liczy 3 lata od dnia dokonania płatności końcowej. Organ zarządzający programem operacyjnym wskazał, że celem udzielenia dotacji jest pomoc małym i średnim przedsiębiorcom, co obliuguje beneficjentów do zachowania tego statusu przez cały okres realizacji projektu, a także przez okres późniejszy, aż do zakończenia tzw. okresu trwałości projektu. Pozwany zaakcentował, że sprzedaż udziałów w (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością spowodowała naruszenie celu umowy, a zatem ziszcila się przesłanka określona w art. 71 ust. 1c w/w Rozporządzenia. Ministerstwo (...) w piśmie z dnia 22 lutego 2017r. stanowiącym odpowiedź na pytanie powódki wyjaśniło, że przepisy wspólnotowe oraz krajowe odnoszące się do zasady trwałości nie wykluczają możliwości zmian związanych ze zmianą statusu podmiotu korzystającego z pomocy. Ministerstwo wskazało ponadto, że nałożenie na beneficjenta obowiązku utrzymania statusu przedsiębiorstwa obowiązującego na moment udzielenia wsparcia (podpisania umowy) ogranicza możliwość jego rozwoju, co niewątpliwie jest sprzeczne z celem udzielanej pomocy. Zaznaczyło, że jeśli (...) stwierdzi, że zmiany statusu przedsiębiorcy nie uniemożliwiają realizacji zadań projektu i nie wpływają negatywnie na możliwość zachowania trwałości projektu, to sam fakt zmiany statusu nie uprawnia do nałożenia korekty finansowej. W piśmie z dnia 15 lutego 2018r. w odpowiedzi na pytanie Sądu złożone na zgodny wniosek stron niniejszego postępowania (...) i (...) wskazało, że sam fakt zmiany statusu przedsiębiorstwa nie przesądza o naruszeniu tzw. zasady trwałości operacji. Jeżeli przekształcenie w duże przedsiębiorstwo nastąpiło wskutek jego naturalnego rozwoju i w wyniku efektywnego wykorzystania wsparcia to nie należy postrzegać zmiany własności elementu infrastruktury jako źródła nieuzasadnionej korzyści, o której mowa w art. 71 ust. 1 lit. B Rozporządzenia (UE) nr (...). Wskazano ponadto, że gdyby jednak zaistniało podejrzenie, że podmiot składający wniosek o dofinansowanie został stworzony w celu uzyskania wsparcia ze środków UE należy dokonać pogłębionej analizy przypadku mając na uwadze, że Poddziałanie 1.5.2 skierowane jest do mikro, małych i średnich przedsiębiorstw.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd pierwszej instancji uznał, że powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy podkreślił, że stanowisko pozwanego wyrażone w piśmie z dnia 15 marca 2017r. różniło się od jego argumentacji przytoczonej w odpowiedzi na pozew oraz w kolejnych pismach procesowych. W oświadczeniu o rozwiązaniu umowy bez wypowiedzenia Województwo (...) wskazało – jako uzasadnienie swego oświadczenia – dwie główne przyczyny. Po pierwsze, pozwany powołał się na naruszenie postanowień umownych poprzez brak uzyskania pisemnej akceptacji dla zmiany statusu powódki co – jego zdaniem – spowodowało ziszczenie się przesłanki umożliwiającej rozwiązanie umowy bez wypowiedzenia (§ 19 ust. 1 pkt 18 umowy). Po drugie wskazał na naruszenie Regulaminu konkursu, w którym wyraźnie zaznaczono, że beneficjentem dotacji może być jedynie mikro, małe lub średnie przedsiębiorstwo. Utrata tego statusu przez powódkę w trakcie realizacji umowy (po wykonaniu projektu, a przed wypłatą świadczenia) skutkowałą – zdaniem pozwanego – utratą roszczenia o wypłatę dotacji unijnej na podstawie Regulaminu konkursu w związku z § 19 ust. 1 pkt 22 umowy i w związku z art. 71 Rozporządzenia (UE) nr (...). W postępowaniu sądowym pozwany zmienił swoje stanowisko o tyle, że jako przyczynę rozwiązania umowy bez wypowiedzenia podawał jedynie utratę statusu małego przedsiębiorcy. Województwo (...) nie zarzucało już natomiast powódce, że naruszyła postanowienia umowne (§ 4 pkt 2 i 3) nie uzyskując akceptacji na zmianę statusu prawnego. Instytucja Zarządzająca przyznała w odpowiedzi na pozew, że do żadnej zmiany statusu w rozumieniu § 1 pkt 34 umowy nie doszło. Strony były zatem zgodne co do tego, że sprzedaż udziałów w (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością nie wywołała zmiany o której mowa w § 1 pkt 34 umowy (zmiany polegającej na połączeniu, podziale, przekształceniu, uzyskaniu lub utracie osobowości prawnej, przeniesieniu własności przedsiębiorstwa, zmiany udziałowców, akcjonariuszy lub wspólników lub umorzeniu akcji bądź udziałów). W chwili zawarcia umowy jej beneficjentem była spółka komandytowa należąca do komplementariusza – (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością oraz do komandytariuszów w osobach R. F. i P. F.. Na dzień zgłoszenia wniosku o płatność skład osobowy powodowej Spółki nie uległ zmianie, bowiem jedyne „przekształcenie” polegało na wykupieniu udziałów (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością należącej do komandytariuszów przez (...) Spółkę Akcyjną. W takiej sytuacji Sąd uznał, że powódka miała rację twierdząc, że z formalnego punktu widzenia w jej statusie

organizacyjno-prawnym nie zaszła żadna zmiana, pozwany zaś tych twierdzeń – na etapie postępowania sądowego – już więcej nie kwestionował.

Sąd pierwszej instancji wskazał, że strony były zgodne również co do tego, że sprzedaż udziałów w (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością nie wywołała zakazanego przez § 19 ust. 1 pkt 18 umowy przeniesienia prawa i obowiązków na podmiot trzeci. Skoro bowiem w powodowej Spółce nie doszło do żadnych przekształceń w rozumieniu § 1 pkt 34 umowy, to również formalnie uprawnionym do wypłaty dotacji pozostała powódka jako spółka komandytowa o tym samym składzie osobowym, co w chwili zawarcia umowy z dnia 29 września 2016r. Sąd podzielił stanowisko stron również i w tym zakresie.

Zdaniem Sądu Okręgowego powódka zdawała się jednak nie dostrzegać, że po wytoczeniu powództwa pozwany zmienił swoją ocenę prawną sporu stron przyjmując jako główną linię obrony twierdzenie, iż umowa z dnia 29 września 2016r. uległa rozwiązaniu bez wypowiedzenia wskutek utraty przez powódkę statusu małego przedsiębiorstwa. Przyczyna ta została już wskazana w piśmie rozwiązującym umowę stron z dnia 15 marca 2017r., jednakże jako jedna z kumulatywnie występujących przesłanek rozwiązania umowy. W postępowaniu przed Sądem pozwany uczynił natomiast z tej właśnie okoliczności swoją zasadniczą linię obrony. Województwo (...) argumentowało, że skoro umowa o dotację unijną była skierowana wyłącznie do mikro, małych i średnich przedsiębiorstw, to powódka mogła skorzystać z umówionego świadczenia jedynie pod warunkiem posiadania statusu małego przedsiębiorstwa tak w chwili podpisania umowy, jak i w chwili wypłaty świadczenia. Co więcej pozwany utrzymywał, że powódka była zobowiązana do zachowania takiego statusu także przez okres trwałości projektu tj. przez trzy lata od dokonania płatności końcowej. Powódka sprzeciwiała się takiej wykładni utrzymując, że nie doszło do zmiany jej statusu w sensie prawnym, a jedynie do przekształcenia się z małego przedsiębiorcy w dużego przedsiębiorcę, co – jej zdaniem – nie ma żadnego wpływu na realizację umowy. Według powódki umowa nie nakładała na nią w żadnym postanowieniu obowiązku utrzymania statusu małego przedsiębiorstwa, a nawet gdyby tak przyjmować, to zastosowanie powinien mieć pkt 10 Części II Regulaminu konkursu, który stanowi, że zmiana statusu nie jest możliwa jedynie od chwili złożenia dokumentacji projektowej do momentu ogłoszenia listy rankingowej. Zdaniem powódki pomiędzy Regulaminem (pkt 10 części II) a umową (jej § 19 ust. 1 pkt 18) zachodzi sprzeczność, gdyż w Regulaminie wskazuje się na zakaz zmiany statusu do chwili ogłoszenia listy rankingowej, zaś w umowie zmiany statusu zakazane są także w okresie trwałości projektu. Powódka uznała, że wobec tej sprzeczności zastosowanie powinny znaleźć uregulowania dla niej korzystniejsze, gdyż to pozwany jest odpowiedzialny za niespójne sformułowanie postanowień umownych.

Sąd pierwszej instancji mając na względzie spór stron co do tego jaka była faktycznie ich zgodna wola przy zawieraniu umowy z dnia 29 września 2016r. dokonał wykładni umowy na podstawie art. 65 k.c. Zgodnie z art. 65 § 1 k.c. oświadczenie woli należy tak tłumaczyć, jak tego wymagają ze względu na okoliczności w których zostało złożone, zasady współżycia społecznego i ustalone zwyczaje. Z kolei § 2 tego artykułu stanowi, że w umowach należy raczej badać, jaki był zgodny zamiar stron i cel umowy, aniżeli opierać się na jej dosłownym brzmieniu. W treści umowy z dnia 29 września 2016r. nie wskazano wprost, by beneficjent miał obowiązek utrzymać status małego przedsiębiorcy w okresie trwałości projektu. Powódka miała rację wskazując, że umowa nie zawierała również wyrażonego wprost (werbalnie) zakazu zmiany statusu z mikro, małego lub średniego przedsiębiorcy w dużego przedsiębiorcę. Zdaniem Sądu analiza umowy stron prowadzi do wniosku, że zakazem objęta była jedynie zmiana statusu w rozumieniu § 1 pkt 34 tj. zmiana formy organizacyjno-prawnej, a i ten zakaz nie był bezwzględny w tym sensie, że dokonanie tego rodzaju zmiany bez akceptacji Instytucji Zarządzającej mogło (a nie musiało) stać się przyczyną rozwiązania umowy bez wypowiedzenia (§ 19 ust. 1 pkt 18). W ocenie Sądu z umowy stron wynika literalnie, że nakaz zachowania trwałości projektu wyrażony w § 5 odnosił się do samej istoty projektu jako przedmiotu umowy, nie zaś do statusu beneficjenta jako małego albo dużego przedsiębiorcy. Postanowienia zawarte w tym paragrafie kontraktu miały na celu zagwarantowanie niezmienności charakteru i celów projektu, który został zakwalifikowany przez pozwanego do dofinansowania unijnego właśnie ze względu na jego wymaganą innowacyjność oraz zdolność do podniesienia konkurencyjności beneficjenta. Treść § 5 ust. 3 umowy stanowi powtórzenie normy wyrażony w art. 71 ust. 1 Rozporządzenia nr (...) w którym to przepisie uregulowano zasady zwrotu dotacji pochodzącej z (...) stanowiąc, że pomoc unijna podlega zwrotowi w przypadku stwierdzenia w okresie 5 lat od dokonania płatności końcowej

(lub innym okresie ustalonym przez państwa członkowskie) zaprzestania działalności produkcyjnej lub przeniesienia jej poza obszar objęty programem, zmiany własności elementu infrastruktury, która daje przedsiębiorstwu lub podmiotowi publicznemu nienależne korzyści, istotnej zmiany wpływającej na charakter operacji, jej cele lub warunki wdrażania, która mogłaby doprowadzić do naruszenia jej pierwotnych celów. Pozwany w korespondencji stron w tym w piśmie z dnia 15 marca 2017r. powoływał się na art. 71 Rozporządzenia (...) jako jedną z podstaw rozwiązania umowy. Sąd stanowisko pozwanego w tym zakresie uznał za nietrafne, gdyż powoływany przepis Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) stanowi jedynie o zwrocie dotacji z (...) w sytuacji, gdy naruszeniu podlega zasada trwałości projektu (operacji) rozumianej jako niezmiennosc charakteru, celu i warunków wdrażania projektu (operacji). Zasada ta odnosi się jednakże do samego projektu jako przedmiotu dofinansowania, nie zaś do warunków, jakie musi spełniać podmiot ubiegający się o wsparcie. Zdaniem Sądu wykładnia art. 71 dokonana przez pozwanego jest zbyt szeroka i niedopuszczalna w kontekście tego, że powyższy przepis stanowi o obowiązku zwrotu dotacji unijnej i jako taki nie może być wykładany rozszerzająco. W niniejszej sprawie bezspornym ponadto było, że projekt będący przedmiotem umowy został zrealizowany jeszcze przed sprzedażą udziałów w (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością, bowiem jego realizacja została zakończona w całości do dnia podpisania umowy (tj. do 29 września 2016r.). Projekt polegał na zakupie maszyn i urządzeń, pozwany zaś nie zarzucał powódce by w okresie trwałości projektu nastąpiły jakiegokolwiek nieprawidłowości dotyczące nie dotrzymywania wskaźników produktu lub rezultatu na deklarowanym poziomie (§ 5 ust. 3 pkt c umowy). Innymi słowy pozwany nie zarzucał powódce nie zrealizowania projektu bądź też nie utrzymywania efektów jego realizacji w okresie tzw. trwałości operacji.

Sąd pierwszej instancji uznał, że pozwany słusznie natomiast powołał w piśmie z dnia 15 marca 2017r. jako przyczynę rozwiązania umowy bez wypowiedzenia, fakt naruszenia przez powódkę Regulaminu konkursu. Strony zgodnie wskazywały (nie załączając jednakże samego dokumentu), że Regulamin konkursu wskazywał, iż podmiotami uprawnionymi do otrzymania dotacji w ramach (...) Regionalnego Programu Operacyjnego na lata 2014-2020 (...) (...) Działanie (...), „Wzmocnienie konkurencyjności przedsiębiorstw” Poddziałanie (...), „Wzmocnienie kluczowych obszarów gospodarki regionu” były podmioty wymienione w Szczegółowym Opisie O. Priorytetowych (...) (...) (...) Działania (...) Typ beneficjenta tj. mikro, małe i średnie przedsiębiorstwa spełniające warunki określone w załączniku nr 1 do Rozporządzenia Komisji (UE) nr (...). Uregulowanie to wynika *expressis verbis* z części III A pkt 1 Regulaminu konkursu. Sąd uznał, że wymóg posiadania statusu mikro, małego lub średniego przedsiębiorstwa musiał być zachowany nie tylko na etapie składania wniosku o dofinansowanie oraz w chwili podpisywania umowy, ale także po zrealizowaniu projektu do chwili wykonania przez obie strony wszystkich obowiązków z niej wynikających w tym obowiązków wynikających z zasady zachowania trwałości projektu. Okres obowiązywania umowy został uregulowany przez strony w § 3 ust. 3 umowy z dnia 29 września 2016r. w którym wskazano wyraźnie, że trwa on od chwili podpisania umowy do dnia wykonania przez obie strony wszystkich obowiązków z niej wynikających w tym obowiązków wynikających z zasady trwałości projektu. Zdaniem Sądu z powyższego postanowienia wynika zatem jednoznacznie, że powódka jako podmiot ubiegający się o dotację unijną dla mikro, małych i średnich przedsiębiorstw, musiała zachować swój status do chwili wykonania przez obie strony wszystkich obowiązków wynikających z umowy w tym obowiązku dokonania płatności końcowej. Co więcej obowiązek zachowania tego statusu rozciągał się na okres 3 lat od daty dokonania płatności końcowej, gdy – zgodnie z § 3 ust. 3 umowy – był to okres trwania obowiązków powódki wynikających z zasady trwałości projektu. Beneficjent był bowiem zobowiązany do niedokonywania zmian dotyczących projektu w zakresie opisanym w § 5 ust. 3 umowy oraz w art. 71 ust. 1 Rozporządzenia (...) i to przez okres 3 lat od dnia wypłaty dofinansowania. Skoro zatem okres obowiązywania umowy trwał od jej podpisania do upływu 3 lat od dnia dokonania płatności końcowej, to powódka miała obowiązek przez cały ten okres zachować status uprawniający ją do bycia beneficjentem Programu (...) (...) Celem umowy wynikającym zarówno z ogólnych zasad wyrażonych w Rozporządzeniu (...), jak i w Regulaminie konkursu obowiązującego powódkę z mocy § 4 ust. 16 umowy, było wzmocnienie konkurencyjności mikro, małych i średnich przedsiębiorstw. Podmioty te ze względu na swój charakter mają słabszą pozycję rynkową w stosunku do dużych przedsiębiorstw i tym samym prawodawca wspólnotowy postanowił je wspierać w dostępie do kapitału umożliwiającego rozwój ich innowacyjności i konkurencyjności. Podstawowym warunkiem uzyskania pomocy unijnej z programu (...) (...) jest zatem to, by przedsiębiorca nie należał do kategorii tzw. dużych przedsiębiorstw, lecz by spełniał kryteria co najwyżej średniego przedsiębiorstwa. Bycie dużym przedsiębiorcą eliminuje dany podmiot z ubiegania się o pomoc unijną z (...) z

uwagi na jednoznacznie określony krąg adresatów tej pomocy, których immamentną cechą jest właśnie wielkość przedsiębiorstwa. Posiadanie cechy uprawniającej do skorzystania z pomocy unijnej musi mieć charakter trwały tj. istniejący przez cały okres obowiązywania umowy, bowiem umowa ta może być realizowana jedynie pod warunkiem, że beneficjent należy do kręgu osób uprawnionych do otrzymania dotacji. Instytucja zarządzająca ma zatem nie tylko prawo lecz obowiązek kontrolowania posiadania tej cechy przez podmiot ubiegający się o pomoc unijną, bowiem to właśnie ta cecha determinuje uprawnienie danego podmiotu do skorzystania ze środków pochodzących z (...). Skoro zatem uprawnienie do zawarcia umowy o dotację unijną jest uzależnione od posiadania cechy mikro, małego lub średniego przedsiębiorstwa, zaś umowa ta przewiduje okres swojego obowiązywania od dnia jej podpisania do dnia upływu 3 lat od dokonania płatności końcowej, to jej kontrahent (beneficjent programu (...)) (...) musi spełniać kryterium przystąpienia do tej umowy przez cały okres jej obowiązywania. Sąd uznał, że taka wykładnia jest racjonalna, w pełni logiczna i koresponduje ona z podstawowym celem umowy jakim było wspieranie konkurencyjności mikro, małych i średnich przedsiębiorstw poprzez kierowanie pomocy unijnej do podmiotów o słabszej pozycji rynkowej (w porównaniu do dużych przedsiębiorstw). Przeciwna wykładnia prowadziłaby do naruszenia nadrzędnego celu umowy jakim był wspieranie przedsiębiorstw z uwagi na ich słabszą pozycję rynkową wynikającą z mikro, małych lub średnich rozmiarów. Uzyskanie statusu dużego przedsiębiorcy jest jednoznaczne z odpadnięciem podstawowego kryterium jakie należy posiadać, by stać się beneficjentem Programu (...) (...)

W ocenie Sądu powódka nie miała racji powołując się na sprzeczność pomiędzy zapisami pkt (...) Regulaminu konkursu a (...). W pierwszym w nich wskazano, że zmiana statusu nie jest możliwa jedynie do czasu ogłoszenia listy rankingowej, w drugim zaś, że umowa może być rozwiązana bez wypowiedzenia w sytuacji, gdy w okresie trwałości projektu beneficjent dokona przeniesienia praw i obowiązków z umowy w tym nastąpi zmiana jego statusu. Regulamin konkursu określa zasady zgłoszenia wniosku o udzielenie dotacji oraz zasady wytypowania projektów na których realizację dotacja ta ma zostać przyznana. Umowa zaś określa prawa i obowiązki stron od chwili jej podpisania do zakończenia okresu trwałości wskazując (...), że beneficjent ma obowiązek stosowania postanowień wynikających z Regulaminu konkursu. Pomiędzy tymi zapisami nie występuje zatem sprzeczność, gdyż różnica pomiędzy nimi wynika z obszarów, które każdy z tych aktów reguluje. Powódka miała obowiązek stosować zapisy umowy i Regulaminu konkursu przez cały okres obowiązywania kontraktu tj. od momentu podpisania umowy do zakończenia okresu trwałości projektu, co wynika wprost z (...). Przez cały ten okres powódka musiała w szczególności posiadać status uprawniający ją do skorzystania z pomocy unijnej, a tracąc go „sztucznie” w wyniku sprzedaży udziałów, straciła jednocześnie cechę warunkującą jej uczestnictwo w Programie (...) (...) z którego dotację chciała uzyskać.

Sąd pierwszej instancji odnosząc się do stanowiska wyrażonego przez Ministerstwo (...) i (...) w piśmie z dnia 15 lutego 2018r. podkreślił, że zgodnie z tezą w nim wyrażoną uzyskanie statusu dużego przedsiębiorcy nie przesądza o naruszeniu tzw. zasady trwałości projektu w szczególności w sytuacji, gdy zmiana ta wyniknęła w efekcie naturalnego rozwoju przedsiębiorstwa i skutek efektywnego wykorzystania udzielonej mu dotacji unijnej. W niniejszej sprawie powódka uzyskała jednakże status dużego przedsiębiorcy nie w efekcie naturalnego rozwoju podyktowanego wzrostem konkurencyjności (i wywołanego tym wzrostu obrotów lub liczby zatrudnionych osób), lecz w efekcie sprzedaży udziałów jednego ze swych wspólników (spółki z ograniczoną odpowiedzialnością) dużemu przedsiębiorcy (...) Spółce Akcyjnej. Zmiana statusu z małego w dużego przedsiębiorcę nastąpiła przy tym przed wypłatą świadczenia z (...). Zdaniem Sądu w takiej sytuacji nie może być mowy o naturalnym rozwoju powódki w wyniku efektywnego wykorzystania dotacji unijnej. Skoro jedyni udziałowcy (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością będący również wspólnikami powodowej (...) tj. R. F. i P. F. zdecydowali się na sprzedaż swoich udziałów w (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością (...) Spółce Akcyjnej w trakcie okresu obowiązywania umowy z dnia 29 września 2016r., to własną decyzją narazili się oni na ryzyko nie uzyskania dotacji z programu (...) (...). R. F. i P. F. wiedzieli już w dniu 6 grudnia 2016r., że sprzedaż udziałów (...) Spółce Akcyjnej spowoduje zmianę statusu powódki z małego przedsiębiorcy w dużego przedsiębiorcę, a zatem, mając na względzie nadrzędny cel umowy z dnia 29 września 2016r., musieli się liczyć z odmową wypłaty dofinansowania. Wspólnicy tworzący powodową Spółkę nie mogli się przy tym zasłaniać zakończeniem realizacji projektu już przed dniem 29 września 2016r., gdyż kryteria przyznawania pomocy unijnej oraz obowiązki umowne nałożone na beneficjenta rozciągały się dalej, aniżeli samo wykonanie zadań wskazanych w projekcie. Podstawowym kryterium uprawniającym do otrzymania dotacji był wymóg posiadania

statusu mikro, małego lub średniego przedsiębiorcy, a warunek ten mógł odpaść jedynie w sytuacji nastąpienia naturalnego rozwoju przedsiębiorstwa (wzrostu jego obrotów lub liczby zatrudnionych osób) w szczególności w efekcie wykorzystania dotacji unijnej. Zdaniem Sądu w żadnym wypadku nie można uznać, by powódka stała się dużym przedsiębiorcą w wyniku naturalnego rozwoju, bowiem bezspornym było, że zmiana jej statusu nastąpiła wyłącznie wskutek zakupu wszystkich udziałów jej komplementariusza przez (...) Spółkę Akcyjną będącą dużym przedsiębiorcą. Wypłacenie dotacji dużemu przedsiębiorcy w zasadniczy sposób naruszałoby nadrzędny cel umowy o dofinansowanie projektu. Celem umowy było zwiększenie innowacyjności i konkurencyjności powódki będącej małym przedsiębiorcą. Dotacja miała pomóc powodowej Spółce w uzyskaniu silniejszej pozycji na rynku, która – w porównaniu do dużych przedsiębiorców – była słabsza ze względu na mniejszy dostęp do kapitału oraz mniejszy rozmiar przedsiębiorstwa. Cel umowy odpadł jednakże z chwilą stania się przez powódkę dużym przedsiębiorcą w wyniku powiązań osobowych i kapitałowych z (...) Spółką Akcyjną. Sprzedaż udziałów (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością doprowadziła do sytuacji w której ekspektatywa uzyskania świadczenia ze środków unijnych przeszła faktycznie z małego przedsiębiorcy na dużego przedsiębiorcę. Dotacja unijna zasilaby zatem nie budżet przedsiębiorstwa kwalifikującego się do pomocy unijnej, lecz budżet przedsiębiorstwa, które z racji swej pozycji na rynku nigdy nie było uprawnione do jego otrzymania. Przeciwna praktyka doprowadziłaby do naruszenia filarowych zasad wspólnej polityki unijnej, jakimi są zasada konkurencyjności oraz zakazu ingerowania państwa w wolny rynek poza sytuacjami wyraźnie wskazanymi w przepisach. Rozporządzenie nr (...) w swojej preambule wskazuje natomiast, że pomoc unijna w ramach (...) ma zostać tak zorganizowana, by nie naruszać zasad wolnego rynku, a jedynie – w kontrolowany i ściśle określony w przepisach sposób – wspomagać podmioty znajdujące się w gorszej sytuacji rynkowej w porównaniu do ich silniejszych konkurentów.

Sąd pierwszej instancji podkreślił, że nie bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy była również postawa piastunów organu zarządzającego powódki tj. P. F. i R. F., którzy w piśmie z dnia 6 grudnia 2016r. zasygnalizowali pozwanemu, że zamierzają sprzedać udziały (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością dużemu przedsiębiorcy, w efekcie czego zarządzana przez nich spółka (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka komandytowa również miała stać się dużym przedsiębiorcą. W piśmie z dnia 6 grudnia 2016r. członkowie zarządu powódki zwrócili się do pozwanego z wnioskiem o wyrażenie zgody na sprzedaż udziałów i nie oczekując na odpowiedź swego kontrahenta, w dniu 13 stycznia 2017r. dokonali ryzykownej dla nich transakcji. P. F. i R. F. wykazali się w ten sposób brakiem lojalności wobec swego kontrahenta, bowiem skoro słusznie przewidywali, że sprzedaż udziałów (...) Spółce Akcyjnej może spowodować utratę przez nich roszczenia z umowy z dnia 29 września 2016r., to powinni poczekać na odpowiedź pozwanego, która dałaby im ostateczne rozeznanie w ich sytuacji prawnej. Wyrażenie akceptacji przez Województwo (...) legitymizowałoby dalsze działania powódki zmierzające do sprzedaży udziałów, zaś brak akceptacji oznaczałoby dla powódki konieczność oszacowania, która z decyzji będzie dla niej korzystniejsza - uzyskanie świadczenia z umowy czy też sprzedaż udziałów z jednoczesną utratą prawa do dotacji unijnej. Decydując się na sprzedaż udziałów przed uzyskaniem odpowiedzi pozwanego powódka działała na własne ryzyko i musiała liczyć się z koniecznością utraty prawa do umówionego świadczenia.

Sąd pierwszej instancji za chybiony uznał zarzut powódki bezskuteczności rozwiązania umowy. Zdaniem powódki oświadczenie woli o rozwiązaniu umowy bez wypowiedzenia nie wywarło skutków prawnych, gdyż w piśmie z dnia (...) nie wskazano precyzyjnie przyczyn rozwiązania umowy. Powódka zarzuciła, że pozwany nie wskazał konkretnej podstawy prawnej, a jedynie ogólnikowo odwołał się do celu umowy. Sąd nie podzielił stanowiska powódki, gdyż pismo z dnia 15 marca 2017r. rzeczowo i konkretnie formułowało podstawę rozwiązania umowy, jaką była utrata przez kontrahenta cechy wyznaczającej zamknięty krąg beneficjentów. W piśmie z dnia (...) powódka została zatem rzetelnie poinformowana o przyczynie rozwiązania umowy, która – choć nie wynikała to wprost z jej treści – to jednak w prawidłowy sposób została wyinterpretowana przez pozwanego z Regulaminu konkursu oraz celu gospodarczego dokonanej przez strony czynności prawnej.

Sąd pierwszej instancji o kosztach procesu rozstrzygnął na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Ponieważ powódka przegrała sprawę w całości Sąd zasądził od niej na rzecz przeciwnika zwrot kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 10.800 zł i 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Apelację od powyższego wyroku wniosła powódka (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością (...) z siedzibą w N. zaskarżając wyrok w całości i domagając się zmiany zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kwoty 461.286 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 6 kwietnia 2017r. do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa adwokackiego zgodnie z przepisami. Ewentualnie powódka wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w (...) oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa adwokackiego zgodnie z przepisami.

Pozwany Województwo (...) w piśmie z dnia 5 października 2017r. stanowiącym odpowiedź na apelację wniósł o oddalenie apelacji w całości i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja powódki nie zasługiwała na uwzględnienie.

Nie był trafny przytoczony w apelacji zarzut naruszenia przez Sąd pierwszej instancji art. 227 k.p.c. w związku z art. 233 § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy w uzasadnieniu do wyroku z dnia 9 lutego 2000r. (...) wskazał, że art. 227 k.p.c. nie może być przedmiotem zarzucanego Sądowi naruszenia, bowiem nie jest on źródłem jakichkolwiek jurysdykcyjnych obowiązków ani nawet uprawnień Sądu, a jedynie określa wolę ustawodawcy wyrażającą się ograniczeniem kręgu faktów, które mogą być przedmiotem dowodu w postępowaniu cywilnym. Z kolei jak chodzi o art. (...). to Sąd Najwyższy w uzasadnieniu do wyroku z dnia (...) wskazał, że Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Taka ocena, dokonywana jest na podstawie przekonań sądu, jego wiedzy i posiadanego doświadczenia życiowego, a nadto winna uwzględniać wymagania prawa procesowego oraz reguły logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i - wając ich moc oraz wiarygodność - odnosi je do pozostałego materiału dowodowego. Zarzut naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. wymaga przeto odpowiedniej konkretyzacji w drodze przekonywującego wskazania na czym polega lekceważenie przez Sąd danych o życiu czerpanych z jego doświadczenia życiowego lub nielogiczność przejawiająca się w przyjętym przez Sąd rozumowaniu. W takim rozumieniu tego przepisu powódka nie wykazała, żeby Sąd Okręgowy naruszył art. (...)

Ministerstwo (...) i (...) (...) w piśmie z lutego 2018r., które wpłynęło do Sądu Okręgowego w (...) w dniu 21 lutego 2018r. wskazało, że „... mając na uwadze przepisy art. (...)nr (...) należy stwierdzić, że sam fakt zmiany wielkości przedsiębiorstwa nie przesądza o naruszeniu tzw. zasady trwałości operacji. Jeżeli przekształcenie podmiotu w duże przedsiębiorstwo nastąpiło wskutek jego naturalnego rozwoju i w wyniku efektywnego wykorzystania wsparcia otrzymanego w ramach (...), to w opinii (...)nie należy postrzegać zmiany własności elementu infrastruktury jako źródła nieuzasadnionej korzyści, o której mowa w art. (...) rozporządzenia (...)nr (...)...”(vide: k. 307 akt). Sąd pierwszej instancji ustalił, i nie jest to kwestionowane w apelacji, że w niniejszej sprawie przekształcenie powódki w duże przedsiębiorstwo nie nastąpiło wskutek jej naturalnego rozwoju i w wyniku efektywnego wykorzystania wsparcia otrzymanego w ramach (...), gdyż przecież powódce środki nie zostały wypłacone, a co za tym idzie, nie może być mowy o ich efektywnym wykorzystaniu w celu przekształcenia Spółki w duże przedsiębiorstwo. Powódka w piśmie z dnia 6 grudnia 2016r. podała, że „...przystąpienie (...) do grupy (...) pozwoli beneficjentowi rozwinąć się znacznie szybciej i ułatwi Spółce ekspansję na rynki zagraniczne...” (vide: str. 3 pisma – k. 115 akt). W przedmiotowej sprawie nie mamy także do czynienia z naturalnym rozwojem powódki, które mogłoby spowodować przekształcenie jej w duże przedsiębiorstwo, gdyż wyłącznym powodem zmiany statusu powódki na duże przedsiębiorstwo była sprzedaż udziałów (...) Spółce Akcyjnej.

Jak chodzi o pismo powódki z dnia 6 grudnia 2016r. to przede wszystkim trzeba podkreślić, że powódka nie oczekując na odpowiedź pozwanego już w dniu 13 stycznia 2017r. dokonała transakcji, chociaż w piśmie tym wniosła o wydanie pisemnej akceptacji pozwanego dla planowanej zmiany statusu. Pozwany w piśmie z dnia 26 stycznia 2017r.

oświadczył, że nie akceptuje planowanej zmiany polegającej na sprzedaży całości udziałów przez komplementariusza Spółki w wyniku czego beneficjent stanie się dużym przedsiębiorstwem (vide: k. 124 akt). R. F. na rozprawie w dniu 25 października 2017r. wyjaśnił, że dzwonił do A. K. z pytaniem czy decyzja o sprzedaży udziałów będzie miała wpływ na umowę, a A. K. potwierdziła jemu, że będzie miała wpływ na umowę, skutkiem czego było wystosowanie do pozwanej pisma z dnia 6 grudnia 2016r. (vide: wyjaśnienia R. F. – k. 274 akt). Wniosek Sądu pierwszej instancji wyprowadzony z powyższych wyjaśnień był więc słuszny, że zarówno P. F. jak i R. F. przewidywali, że sprzedaż udziałów (...) Spółce Akcyjnej może spowodować utratę przyznanej dotacji unijnej.

Na uwzględnienie nie zasługiwał także przytoczony w apelacji zarzut naruszenia przez Sąd pierwszej instancji przepisów prawa materialnego tj. (...)w związku z (...) nr (...) z dnia 17 grudnia 2013r. ustanawiającego wspólne przepisy dotyczące (...) (...) Funduszu Rolnego na rzecz (...) O. (...) oraz (...) Funduszu (...) oraz ustanawiającego przepisy ogólne dotyczące (...) i (...) Funduszu (...) oraz uchylające rozporządzenie Rady (...)

Artykuł 71 ust. 1 w/w rozporządzenia Trwałość operacji stanowi, że w przypadku operacji obejmującej inwestycje w infrastrukturę lub inwestycje produkcyjne dokonuje się zwrotu wkładu z (...), jeżeli w okresie pięciu lat od płatności końcowej na rzecz beneficjenta lub w okresie ustalonym zgodnie z zasadami pomocy państwa, tam gdzie ma to zastosowanie, zajdzie którakolwiek z poniższych okoliczności:

- a) zaprzestanie działalności produkcyjnej lub przeniesienie jej poza obszar objęty programem;
- b) zmiana własności elementu infrastruktury, która daje przedsiębiorstwu lub podmiotowi publicznemu nienależne korzyści;
- c) istotna zmiana wpływająca na charakter operacji, jej cele lub warunki wdrażania, która mogłaby doprowadzić do naruszenia jej pierwotnych celów.

Kwoty nienależnie wypłacone w odniesieniu do takiej operacji są odzyskiwane przez państwo członkowskie w wysokości proporcjonalnej do okresu, w którym nie spełniono wymogów. Państwa członkowskie mogą skrócić okres ustalony w akapicie pierwszym do trzech lat w przypadkach dotyczących utrzymania inwestycji lub miejsc pracy stworzonych przez (...).

Powódka w apelacji nie wskazała który z punktów ust. (...)miałby zostać naruszony przez Sąd pierwszej instancji i na czym konkretnie to naruszenie miałyby polegać. Również w apelacji nie podano w czym powódka upatruje naruszenia przez Sąd Okręgowy art. 56 k.c.

Skarżąca w apelacji zarzuciła wadliwe dokonanie wykładni § 5 ust. 2 i 3, § 3 ust. 3, § 4 ust. 3 oraz § 19 ust. 1 pkt 22 umowy stron z dnia 29 września 2016r. Zgodnie z § 4 ust. 3 umowy o zamiarze zmiany statutu beneficjent jest zobowiązany powiadomić pisemnie Instytucję Zarządzającą przy czym zmiana statusu beneficjenta wymaga uprzedniej pisemnej akceptacji Instytucji Zarządzającej (vide: str. 6 umowy – k. 20 akt). Nie ma wątpliwości co do tego, że w niniejszej sprawie zmiana statusu powódki nastąpiła bez uprzedniej pisemnej akceptacji pozwanego, który w ogóle nie wyraził akceptacji na tą zmianę. W myśl § 3 ust. 3 umowy okres obowiązywania umowy trwa od dnia podpisania przez obie strony umowy do dnia wykonania przez obie strony umowy wszelkich obowiązków z niej wynikających w tym wynikających z zasady trwałości projektu (vide: str. 5 umowy – k. 20 akt). W apelacji nie podano w odniesieniu do konkretnie którego punktu czy punktów ustępu 3 § 5 umowy stron Sąd pierwszej instancji miałby dokonać wadliwej wykładni. Stosownie zaś do § 19 ust. 1 pkt 22 umowy Instytucja Zarządzająca może rozwiązać umowę bez wypowiedzenia jeżeli beneficjent nie zrealizował projektu zgodnie z przepisami prawa wspólnotowego i krajowego, zasadami programu, regulaminem konkursu, wnioskiem o dofinansowanie lub umową (vide: str. 21 umowy – k. 28 akt). Z zapisu Regulaminu wynika, że adresatem projektu były wyłącznie małe i średnie przedsiębiorstwa, nie zaś duże przedsiębiorstwa, którym powódka stała się skutek sprzedaży udziałów. Projekt więc nie został zrealizowany zgodnie z regulaminem konkursu (vide: str. 5 Studium wykonalności załączonego do wniosku powódki – k. 434 akt). Głównym celem projektu było podniesienie konkurencyjności firmy (...) – małego przedsiębiorstwa działającego w branży obróbki metali ((...)). Cel ten w żaden sposób nie został osiągnięty, gdyż po podpisaniu umowy powódka

przekształciła się w duże przedsiębiorstwo, co nastąpiło w czasie realizacji projektu, gdyż termin zakończenia projektu był ustalony na 30 czerwca 2016r. zgodnie z 3 § 1 pkt 2 umowy (vide: str. 5 umowy – k. 20 akt).

Ustalenia poczynione przez Sąd pierwszej instancji jako znajdujące uzasadnienie w materiale zgromadzonym w aktach sprawy Sąd Apelacyjny przyjmuje za własne. Wnioski płynące z tych ustaleń Sąd odwoławczy aprobuje. Biorąc powyższe pod rozwagę apelację powódki oddalono na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono zgodnie z art. 98 § 1 k.p.c. w związku z art. 99 k.p.c. i § 2 pkt 7 w związku z § 10 ustęp 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (j.t. Dz. U. 2018r. poz.265) obciążając nimi powódkę i zasądając od powódki na rzecz pozwanego kwotę 8.100 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Mariola Głowacka Mikołaj Tomaszewski Maciej Rozpędowski

--	--	--